

ΜΑΝΙΝΑ
ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ

**ΑΚΟΥΣΕ
ΜΕ**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

**ΑΚΟΥΣΕ
ΜΕ**

ΑΚΟΥΣΕ ΜΕ

Συγγραφέας: Μανίνα Ζουμπουλάκη

Επιμέλεια-διόρθωση: Θανάσης Τσιφταβής

© 2018, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., Μανίνα Ζουμπουλάκη

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτηρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά τον Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2018

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-868-3

ΜΑΝΙΝΑ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ

**ΑΚΟΥΣΕ
ΜΕ**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

1. ΠΡΩΙΝΟ

Εστία: η θεά του σπιτιού και του νοικοκυριού ήταν η πρώτη κόρη της Ρέας και του Κρόνου, αδερφή των θεών Άδη, Ποσειδώνα, Δία, Δήμητρας και Ήρας. Η Εστία λατρευόταν σε όλα τα σπίτια και παλάτια της αρχαιότητας, ήταν η προστάτιδα του σπιτικού, της μόνιμης κατοικίας, της οικογένειας, και επιπλέον συμβόλιζε τη συμμαχία ανάμεσα στη μητέρα-πόλη και την αποικία. Ιερό σημάδι της ήταν ο φλεγόμενος κύκλος, που συμβόλιζε τη συνείδηση του εαυτού, την πληρότητα και την αιωνιότητα. Έδρα της ήταν το «Εφέστιο Πυρ», η καρδιά του σπιτικού, η φωτιά που ο ιδιοκτήτης έπρεπε να τη διατηρεί πάντοτε αναμμένη – μόνον όταν καταστρεφόταν ολόκληρη η πόλη, έσβηνε το Εφέστιο Πυρ. Οι ιερείς της, οι Εσιιάδες, αναλάμβαναν τη φροντίδα της φωτιάς στους ναούς. Οι Ετρούσκοι μετονόμασαν την Εστία «Έστα» και οι Ρωμαίοι «Βέστα». Τη λατρεία της την κατάργησε ο αυτοκράτορας Γρατιανός το 382 μ.Χ., αλλά η λέξη «εστία» συνδέεται ακόμα με τη θεά της αρχαίας Ελλάδας.

Η Δώρα είχε μείνει με το ασύρματο στο χέρι, στήλη άλατος στη μέση του καθιστικού – δεν πίστευε στα αυτιά της. Στο ένα της αυτί, στη Βίκυ, στο τηλέφωνο.

«Βαρέθηκα, σκυλοβαρέθηκα να σε ακούω να γκρινιάζεις για τα παιδιά σου» φώναζε η κολλητή, η πρώην κολλητή της, «λες και δεν έχω κι εγώ παιδί, λες κι είσαι ο μοναδικός άνθρωπος στον κόσμο

που έχει παιδιά! Είσαι όλο μωρμούρα, όλο με κάποιο θέμα δηλαδή, κι εκεί που δεν υπάρχει θέμα, κάθεται και δημιουργείς ένα, από το τίποτα! Ίσα για να έχεις κάτι να κλαφτείς! Δεν τη θέλω αυτή την τοξικότητα, δε χρειάζομαι τον αρνητισμό σου, όλη την αρνητική ενέργεια, τις τοξίνες, την γκαντεμιά που με φορτώνεις συνέχεια!»

«Μα, μα όχι, μα δεν είναι έτσι καθόλου, όχι, όχι, όχι», πήγε να διαμαρτυρηθεί η Δώρα, αλλά η Βίκυ συνέχισε ακάθεκτη:

«Κι αυτό που πήγες να κάνεις με τα λεφτά, δεν έχω πιο φτηνό δηλαδή, πιο... τελευταίο! Δεν τα χρειάζομαι τα λεφτά σου, αν ήθελα πεντακόσια ευρώ, αν από αυτά κρεμότανε η ζωή μου, να είσαι σίγουρη ότι δεν θα τα έπαιρνα από σένα!»

Σταμάτησε λαχανιασμένη. Η Δώρα ανοιγόκλεισε το στόμα της αλλά δεν είπε λέξη. Με την άκρη του ματιού της είδε την κόρη της, την Κωνσταντίνα στην πόρτα της κουζίνας, να την κοιτάζει παραξενεμένη, ή ανήσυχη, ή ανυπόμονη – ποτέ δεν ήταν σίγουρη με την κόρη της.

«Βίκυ, άκουσέ με μισό λεπτό, δεν ήθελα, οι προθέσεις μου ήταν – οι καλύτερες! Σκέφτηκα, επειδή ήρθαν λίγα χρήματα στα χέρια μου με την ιστορία του Δημήτρη, χάρη στο Δημήτρη βρέθηκα με μερικά λεφτά, σκέφτηκα να σου ανταποδώσω... αντί να πάρω ένα δώρο που ίσως να μην το χρειαζόσουν, είπα να σου δώσω τα μετρητά – τόσες φορές με έχεις βοηθήσει εσύ, μου έχεις δανείσει χρήματα, με έχεις ξελασπώσει, σκέφτηκα ότι μπορεί να ήθελες...»

«Σταμάτα να σκέφτεσαι τι θέλω και τι δε θέλω, τι μπορεί να χρειάζομαι, σταμάτα να προσποιείσαι ότι σκεφτόσουν εμένα! Μόνο τον εαυτό σου σκέφτεσαι, κανέναν άλλον!» φώναξε ακόμα πιο δυνατά η Βίκυ.

«Μα – Βίκυ, τι είναι αυτά που λες; Όχι, δε σκέφτομαι τον εαυτό μου!»

«Μαμά; Όλα οκέι;» ρώτησε η Κωνσταντίνα χωρίς να την πλησιάσει. Όχι ακριβώς ανήσυχη αλλά ούτε και αδιάφορη, λίγο αμήχανη,

να μείνει ή να φύγει, να επιμένει ή να αποχωρήσει διακριτικά. Μετέωρη, ανάμεσα στην κουζίνα και στο σαλόνι.

Η Δώρα τής έγγεψε με το πιο καθησυχαστικό μαμαδέξ ύφος της, ναι, ναι, όλα μπόμπα, τζάμι, τέλεια. Άψογα.

«Φεύγω, έτσι;» ψιθύρισε η μικρή, «Το βράδυ θα γυρίσω».

«Μην αργήσεις!» φώναξε η Δώρα στην κόρη της κατεβάζοντας λίγο το ακουστικό.

«Α, ωραία, μας ακούνε και τα παιδιά σου τώρα», είπε σαρκαστικά η Βίκυ, «τι έκανες, το έχεις στο μεγάφωνο;»

Πρέπει να αραιώσουμε, σκέφτηκε με απελπισία η Δώρα, να αραιώσουμε κι άλλο, ήδη βλέπουμε μια φορά στους δύο μήνες, να το κάνουμε κάθε τρεις μήνες. Ή πέντε. Ή ποτέ. Μπορεί να τελειώνουν οι φιλίες όπως όλα τα πράγματα, να έχουν ημερομηνία λήξεως. Να μην είναι «για πάντα», ακριβώς όπως οι έρωτες. Όπως οι γάμοι. Όπως οι σχέσεις ή οι δουλειές. Να κάνουν τον κύκλο τους και να σε πετάνε έξω.

Είδε στο μυαλό της έναν κύκλο στον αέρα, σαν μαγιάτικο στεφάνι, κι έπειτα το στεφάνι σαν να άρπαξε φωτιά ξαφνικά κρεμασμένο από τον ουρανό – «Και πάλι, Βίκυ – κοίτα, σου ζητάω συγγνώμη» είπε λαχανιασμένη, παρόλο που δε φώναζε η ίδια, παρόλο που η φίλη της φώναζε κι όχι η Δώρα, ένιωθε τώρα την αναπνοή της κοφτή, σφιγμένη, λες κι είχε σκαρφαλώσει το Έβερρεστ.

Θέλω να κλείσω το τηλέφωνο, σκέφτηκε, να το ξεχάσω αυτό το τηλεφώνημα, να διπλώσω τα ρούχα που μάζεψα από την απλώστρα, να κάνω τις κάλτσες ζευγάρια, τα υπόλοιπα να τα ξεχωρίσω ένα ένα και να τα βάλω στα συρτάρια. *Να νιώσω σπίτι μου, ασφαλής, επιτέλους γαλήνια. Πώωω, ευτυχώς που είναι τηλεφωνικός ο καβγάς και όχι τει α τει, θέλω να το κάνω ντιλίτ αυτό το περιστατικό, ας πούμε, το συμβάν, το πρωινό ολόκληρο. Να το πετάξω από πάνω μου. Να πετάξω τη Βίκυ από πάνω μου, τελικά. Φιλία ήταν και πέρασε. Ας το μαζεύουμε.*

«Σου ζητάω συγγνώμη Βίκυ αν σε πρόσβαλα, ή μάλλον επειδή σε πρόσβαλα χωρίς να το θέλω, χωρίς να το καταλάβω... τα λεφτά – αλήθεια σου λέω, το πρότείνω για καλό, αντί να σου πάρω δώρο, δεν πήγε καθόλου το μυαλό μου, πού να φανταστώ ότι σε προσβάλω – κοίτα, σίγουρα έχεις δίκιο, δεν υπάρχει λόγος να σε φορτώνω με τα –με τις– τις περιπέτειες των παιδιών μου, το καταλαβαίνω, είμαι γαϊδούρα μερικές φορές...»

«Χα!» έκανε ειρωνικά η Βίκυ, «το “μερικές φορές” μάς έλειπε!»

«Με συγχωρείς, έχεις δίκιο, θα...» «θα», τι; Θα γίνω καλύτερος άνθρωπος; Δε θα γκρινιάζω για τα παιδιά μου; Θα προσέχω περισσότερο τι σου λέω; Μα προσέχω τι λέω πια σε όλους, πίστευα πως σε σένα δε χρειαζόταν. Δεν ήταν απαραίτητο το φίλτρο. Ότι μπορούσα να λέω όλα όσα σκέφτομαι. Όλα όσα μου περνάνε από το μυαλό. Όλα όσα με απασχολούν και με χαλάνε, τα πάντα.

Καταλάβαινε τώρα ότι ήταν πολύ ανώριμος, πολύ μπεμπέ ο τρόπος που έβλεπε τη φιλία. Καταλάβαινε πράγματι, ως ένα βαθμό, τι είχε κάνει λάθος (πολλά λόγια, λίγη μουσική...) αλλά δεν είχε ιδέα γιατί η πρότασή της να παραχωρήσει στη Βίκυ τα χρήματα από τις τελευταίες ξεναγήσεις είχε ξεσηκώσει τέτοιο μπουρίνι.

«Εντάξει ρε Δώρα, άσ’ το, εντάξει» μουρμούρισε η Βίκυ από την άλλη. Τρία τετράγωνα πιο πέρα: θα μπορούσε να είχε πεταχτεί από το σπίτι της στο σπίτι της Βίκυς για μια στιγμή, να τα είχαν πει από κοντά. Παναγία μου, ευτυχώς που δεν το έκανε. Ευτυχώς που την είχε πάρει τηλέφωνο, αλλά την πέτυχε σε άσχημη φάση και τη Βίκυ, σίγουρα. Κακή στιγμή. Μια κακή στιγμή.

Πολλές κακές στιγμές μαζεμένες για ένα απλό, σκοτεινό χειμωνιάτικο πρωινό, τουλάχιστον για τη Δώρα.

«Θα χρειαστεί να φύγω κάποια στιγμή, σύντομα, μέσα στο μήνα» της είχε πει ο Μίνωας, το ίδιο πρωί.

«Θα χρειαστεί να λείψω... για ένα διάστημα».

«Πόσο μεγάλο διάστημα;» είχε ρωτήσει η Δώρα, ξαπλωμένη δίπλα του στο κρεβάτι, στο διαμέρισμα/γραφείο του Μίνωα. Στην κρεβατοκάμαρα του γραφείου: δεν είχε πια το οικογενειακό σπίτι του στην Αθήνα, μόνο το γραφείο, ένα άνετο παλιακό διαμέρισμα με ξύλινα κουφώματα, μεγάλες μπαλκονόπορτες και θέα στο τσακισμένο Γκριν Παρκ. Η κρεβατοκάμαρα ήταν στο πίσω μέρος, σαν δεύτερη σκέψη – μια πρώην αποθήκη ή απλώς έξτρα δωμάτιο με διπλό κρεβάτι που χωρούσε ίσα ίσα ανάμεσα στην μπαλκονόπορτα και στο χολ. Όχι επειδή ο Μίνωας ήταν φτωχός σ’ αυτήν ή σε κάποια προηγούμενη φάση της ζωής του, αλλά επειδή έτσι τον βόλεψε. Δεν είχε λόγους να κρατήσει το σπίτι στη Φιλοθέη όταν έφυγε από τη ζωή η γυναίκα του, όταν τα παιδιά του μεγάλωσαν: ήταν τεράστιο, άδειο και φορτωμένο αναμνήσεις, εκτός που πλήρωνε ένα σκασμό ευρώ σε ΕΝΦΙΑ. Το νοίκιασε σε μια οικογένεια Αμερικάνων και μετακόμισε στο πατρογονικό γραφείο του, κάτω από το Γκριν Παρκ. Το πάρκο-μνημείο των ηρώων της Επανάστασης του 1821, με τα αγάλματα των είκοσι ενός σπουδαίων ηρώων, χτυπημένα από το χρόνο, την εγκατάλειψη και την επιθετικότητα των ανθρώπων.

Όλα αυτά –η άθλια κατάσταση του πάρκου, η εξαθλίωση αυτού του ωραίου, κάποτε, κομματιού της Αθήνας και λοιπά και λοιπά– την ένοιωζαν πριν. Πριν ξυπνήσουν ένα πρωί, σήμερα το πρωί, στο κρεβάτι του, στο συγκεκριμένο γραφείο, μετά από μια νύχτα που είχε τα πάντα μέσα, από αλκοόλ και σεξ μέχρι χουχούλιασμα και συζήτηση βάθους. Η Δώρα θα χασμουριόταν χαλαρή και θα ξανακοιμόταν εύκολα, αν δεν είχε σκάσει στα καλά καθούμενα η ψυχρολουσία, το «θα χρειαστεί να φύγω» του Μίνωα.

«...Θα πάω στο Λονδίνο... για ένα διάστημα...» κόμπιασε ο Μίνωας, κοιτάζοντας το άσπρο ταβάνι του δωματίου, λες και είχε καιρό να το δει.

«Τα παιδιά; Έγινε κάτι με τα παιδιά σου;»

Τα δυο του αγόρια ζούσαν από χρόνια στην Αγγλία, ο μεγάλος

στο Λονδίνο, ο μικρός κάπου αλλού. Στο Μπράιτον; Η Δώρα δε θυμόταν. Σε κάποιο πανεπιστήμιο.

«Όχι, τα παιδιά μου είναι μια χαρά», βιάστηκε ο Μίνωας, «θα αναστατωθούν βέβαια κι αυτά, δε γίνεται αλλιώς...»

Ένιωσε ξαφνικά εντελώς ξύπνια, σαν να της είχε πετάξει κάποιος έναν κουβά παγωμένο νερό στα μούτρα. Κράτησε την αναπνοή της και περίμενε.

«Θα κάνω μια επέμβαση, Δώρα. Μια χειρουργική επέμβαση. Αρκετά μεγάλη. Και όχι, δε θέλω πρόβλεψη, δε θέλω να μου πεις πώς θα πάει η επέμβαση ή ποιά θα είναι τα αποτελέσματα! Δε θέλω να μου πεις με ποιον τρόπο θα βγω από το χειρουργείο, ούτε καν κατά πόσον θα βγω ζωντανός ή όχι! Ακόμα κι αν το “βλέπεις” πεντακάθαρα, δε θέλω να μου το πεις!»

Έγνεψε καταφατικά κι έπειτα ανακάθισε στο κρεβάτι σαν να μην είχε κοιμηθεί καθόλου καλά, σαν να μην είχε κάνει ωραίο, ζεστό σεξ μαζί του μερικές ώρες πριν. «Να υποθέσω ότι δεν πας εκεί για να κόψεις ένα κάλο», είπε, τάχαμου αστεία, να ελαφρύνει τον αέρα γύρω της, «ή για να βγάλεις μια παρανουχίδα. Να υποθέσω ότι είναι κάτι...»

«Σοβαρό;» χαμογέλασε ο Μίνωας, «Σημαντικό; Με πιθανότητες να...» σηκώθηκε αργά, λες κι ήταν κι αυτός κουρασμένος. Πόσο σε ρίχνουνε τα άσχημα νέα, σκέφτηκε η Δώρα, κι ο Μίνωας, το ξέρει μέρες τώρα, ίσως και μήνες. *Όχι μήνες, σίγουρα όχι μήνες: μερικές μέρες. Δεκαπέντε. Δεκαπέντε μέρες το ξέρει ότι θα κάνει την επέμβαση, το κουβαλάει στην πλάτη του. Και δεν το μοιράστηκε μαζί μου παρά μόνον σήμερα, τώρα. Την τελευταία ώρα; Ή έχει περιθώριο μέχρι να φύγει;*

«Οι πιθανότητες να πάει καλά η επέμβαση είναι περισσότερες από τις πιθανότητες να μην πάει καλά», της είπε αναστενάζοντας, «είναι ένα μπαϊπάς, μια επέμβαση ρουτίνας, ειδικά στο συγκεκριμένο νοσοκομείο στο Λονδίνο».

Αλλά;

«...Αλλά βέβαια, δεν παύει να είναι μια μεγάλη χειρουργική επέμβαση. Στην καρδιά».

Η Δώρα τον κοίταξε – ψηλός, καμπουριαστός λίγο, με ελαφρύ στομάχι, μυώδη πόδια και μπράτσα που έχαναν τον όγκο τους όσο περνούσε ο καιρός... οι μύες αδειάζουν σιγά σιγά, το δέρμα σακουλιάζει, κρέμεται πάνω στα κόκκαλα όσο μεγαλώνεις, το σώμα αλλάζει απέξω και κυρίως, από μέσα. Η καρδιά. Η καρδιά του Μίνωα. Χτυπήθηκε άσχημα όταν σκοτώθηκε η γυναίκα του, το χτύπημα δεν είχε σβήσει, υπήρχε ακόμα. Είδε μέσα στο κεφάλι της την καρδιά του να πάλλεται ρυθμικά, κατακόκκινη, με μια μελανιά στην άκρη, εκεί που είχε στραπατσαστεί, εκεί που είχε πονέσει περισσότερο...

«Πάω να πλύνω τα δόντια μου» μουρμούρισε και σηκώθηκε κι αυτή από το κρεβάτι.

Της φάνηκε για μια στιγμή πως ήταν μέρες, μήνες πριν, που ήταν ξαπλωμένοι οι δυο τους εκεί, στα άσπρα σεντόνια, κάτω από το αφράτο πάπλωμα, ήσυχοι και ασφαλείς όπως είναι δύο άνθρωποι που αγαπιόνταν κάποτε πάρα πολύ, χάθηκαν για χρόνια και αγαπήθηκαν και πάλι με κάποιον τρόπο για δεύτερη φορά, καθώς πλησίαζαν μισόν αιώνα ζωής ο καθένας...

Η Βίκυ έκλεισε το τηλέφωνο με το παραδοσιακό «σλαμ!» θυμωμένα, και η Δώρα έμεινε ακίνητη στο κέντρο του σαλονιού, ριζωμένη, με την καρδιά της να χτυπάει τρελά, τακ-τακ-τακ, τη φαντάστηκε τη δική της καρδιά γεμάτη μικρές μικρές μελανιές από χτυπήματα μια ζωή, την είδε, με τρυφερότητα σχεδόν, να συνεχίζει ακάθεκτη κι έπειτα τίναξε το κεφάλι της να διώξει την εικόνα, γιατρεύονται όλα, ξεχνιούνται, ξεθωριάζουν, περνάνε σαν μελανιές στα γόνατα. Στους αγκώνες, από σχολικά πεσίματα. Από σπασμένα κλαδιά δέντρων σε πράσινα, μυρωδάτα χωριά παιδικής ηλικίας.

Έκανε τρία βήματα μέχρι τη βάση της συσκευής και την έβα-

λε στη θέση της – είχε μπαταρία ακόμα, πρόσεξε, αλλά όχι πολλή. Ήθελε αλλαγμα όλο το τηλεφωνικό σύστημα και το κρατούσε όσο άντεχε, ανέβαλλε την αγορά καινούργιας συσκευής όπως κάνει όλος ο κόσμος. Καμιά φορά τής κοβόταν ένα τηλεφώνημα στη μέση, ξέμενε από μπαταρία – παλιά, όταν μιλούσε με τη Βίκυ με τις ώρες. Δε μιλούσαν βέβαια με τις ώρες εδώ και χρόνια, καμιά τους δεν είχε τόσο ελεύθερο χρόνο. Ή διάθεση. Καμιά τους δεν ήταν αυτή που ήταν όταν μιλούσαν στο τηλέφωνο με τις ώρες και έλεγαν τα πάντα, ή και τίποτα.

Κοίταξε το δωμάτιο γύρω της μουδιασμένη: καναπές βαθουλωμένος στη μέση, τηλεόραση στο ένα τραπεζάκι, σκόνη παντού. Βιβλία. Τηλεκοντρόλ. Καλώδια. Μια ντάνα πλυμένα ρούχα στην πολυθρόνα, αδίπλωτα αλλά όχι κουβαριασμένα – είχε αγοράσει καινούργιο πλυντήριο που ήταν μαζί και στεγνωτήριο ρούχων, ΓΙΕΣ!, με τα λεφτά που μοιράστηκαν με το Δημήτρη. Τα λεφτά που ξέμειναν στον πρώην σύζυγό της μετά τη δικαστική και ψυχική ταλαιπωρία του – ορίστε που είναι σαν να μην έγινε κι αυτό, σαν να μην έμεινε στη φυλακή τέσσερις μήνες ο Δημήτρης, κύριος ύποπτος για ένα έγκλημα που δε διέπραξε. Σαν να μην έχασε ένα δάχτυλο μέσα στη φυλακή από άσχετη συμπλοκή.

Δε λες πάλι καλά που τέλειωσε, που αθωώθηκε, που δεν έμεινε μέσα για πάντα. Πάλι καλά που μας περίσσεψαν πέντε δεκάρες και βγάλαμε τη χρονιά. Θα βγάλουμε και αυτήν τη χρονιά λάου λάου, με συντηρητική διαχείριση, και την επόμενη. Μερικές χρονιές ακόμα ίσως.

Τον θαύμαζε τον πρώην της για την ικανότητά του να ξεχνάει: ήταν σίγουρη ότι είχε σβήσει εντελώς από τη μνήμη του την περιπέτεια της φυλακής, την είχε ξεπεράσει, είχε πέσει με τα μούτρα σε άλλα πράγματα... Σαν να μην έγινε τίποτα, συνέχιζε ακάθεκτος τη ζωή του. Τι ωραία, πόσο τυχερός είναι που μπορεί να το κάνει, και πόσο σπουδαία είναι αυτή η ικανότητα.

Μα τι σκέφτομαι τώρα. Ο Μίνωας θα πάει για μπαϊπάς στην Αγγλία, η Βίκυ είναι έξαλλη μαζί μου, έχω κάνει στραβές και μάλιστα (το χειρότερο) τις έκανα χωρίς να τις καταλάβω. Όλα αυτά, ένα πρωί καθημερινής ως τις τρεις το μεσημέρι. Που είναι τώρα. Τρεις το μεσημέρι.

Ήταν και κάτι ακόμα.

Όταν κατέβηκε από το γραφείο του Μίνωα στη Μαυρομματαίων, την άρπαξε η παγωνιά σαν βεντούζα, τη ρούφηξε από την εξώπορτα στον γκριζο δρόμο, σαν να την έφτυνε ο μέσα κόσμος στον έξω. Φυσούσε δυνατά κι η θερμοκρασία ήταν γύρω στο μηδέν, ίσως και πιο κάτω. Ένιωσε την πόλη εχθρική, έτοιμη να την καταπιεί – βαβούρα, κόρνες, εξατμίσεις και φρεναρίσματα. Οι δύο άστεγοι που κοιμόνταν συνήθως στην είσοδο του πάρκου ήταν αραχτοί στο παγκάκι, στην παγωνιά. Δίπλα στο πορτοκαλί κουβούκλιο των λεωφορειών ΚΤΕΛ Αττικής. Πήγαινε με τα παιδιά της στον Ωρωπό και στην Ερέτρια όταν ήταν μικρά, με πορτοκαλί-άσπρα πούλμαν αυτής της γραμμής, απ' αυτήν τη στάση. Καλοκαίρια. Κάποια καλοκαίρια, σαν να ήταν από αναμνήσεις άλλων ανθρώπων – τα τίνανε από πάνω της και προχώρησε βιαστική φορώντας τα γάντια της.

Έριξε μια ματιά αφηρημένη στους δύο άντρες στο παγκάκι. Είχε συνηθίσει να βλέπει άστεγους πια, είναι πάνω από επτά χιλιάδες άνθρωποι που ζουν έξω, στους δρόμους της Αθήνας και του Πειραιά. Οι περισσότεροι άστεγοι είναι άντρες, ποιος ξέρει γιατί. Αυτοί οι δύο κάθονταν ακίνητοι, κουκουλωμένοι με παλιά σακάκια και βρόμικες κουβέρτες, σκοτεινοί σαν Ερινύες.

Σαν Ερινύες.

Κοντοστάθηκε για μια στιγμή, τρομαγμένη λες και είχε δει φάντασμα. Κοίταξε ξανά προς το μέρος τους – ήταν εκεί, ακίνητοι και αμίλητοι, καφέ-γκρι-μαύρες φιγούρες δυστυχίας. Το σαράντα τοις εκατό των αστέγων είναι Έλληνες, το εξήντα τοις εκατό, τώρα πια, είναι πρόσφυγες. Τα ξέρει αυτά η Δώρα από την κόρη της, που πη-

γαίνει εθελοντικά σε «κουζίνες» όλο το χειμώνα και μαγειρεύει για τους άστεγους. Ποια; Η μικρή Κωνσταντίνα, που με το ζόρι έβραζε ένα αυγό ως τώρα...

Κάτι τη χάλασε με τους δύο άστεγους: όχι συναισθηματικά, όχι «τι κρίμα οι καημένοι, που ξεπαγιάζουν στα σοκάκια και στα πάρκα!» –αυτή ήταν η πρώτη πρώτη αντίδραση, χρόνια πριν, μπορεί να έβγαινε πράγματι στην επιφάνεια σαν αντανακλαστικό, κάθε φορά που έβλεπε άστεγους– αλλά δεν ήταν αυτό.

Ήταν κάτι άλλο. Κάτι σκοτεινότερο του σκοτεινού κατέβαινε από τον γκρίζο ουρανό σαν αόρατο σκέπαστρο, και η Δώρα ταράχτηκε, τα έχασε προς στιγμήν, άνοιξε το βήμα και πήγε τρέχοντας σχεδόν ως τη στάση του λεωφορείου στη λεωφόρο Αλεξάνδρας, χωρίς να κοιτάξει ξανά προς το παγκάκι.

Και μετά μπήκε στο τρόλεϊ, στριμώχτηκε να ζεσταθεί ανάμεσα σε Ουκρανές και Πακιστανούς και Αφρικάνους και Αθηναίους εργαζόμενους, και ακόμα πιο μετά έφτασε στο σπίτι της. Έφτιαξε ένα τσάι χωρίς να προσέχει τι κάνει, με μηχανικές κινήσεις. Η διάθεσή της ήταν τσαλακωμένη, γκρίζα, όταν μπήκε η Κωνσταντίνα στην κουζίνα αγουροξυπνημένη.

Και της είπε ότι, για φαντάσου, ο Στράτος θα παίζει κιθάρα τρία βράδια την εβδομάδα σε ένα κλαμπ στην πλατεία Βάθης: της είχε έρθει ταμπλάς η πληροφορία, μετά τις «καλημέρες» και τα «μπα, άσε, μη μου φτιάξεις τσάι μαμά, θα κάνω ένα ντους και θα φύγω, με περιμένουν στην “κουζίνα” σήμερα».

Η μικρή τής είχε πετάξει στον αέρα «Α, και, μαμά; Ο Στράτος θα παίζει στη Βάθης, στο είπε; Με κάτι φίλους του, στο “Ντριμ”».

«Τι είναι το “Ντριμ”»;

«Ένα κλαμπ, μαμά! Μπαρ, μάλλον. Πρώην πιάνο μπαρ αλλά τώρα βάζουνε και σχήματα. Γκρουπάκια. Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή, πολύ χάι μέρες. Ή μάλλον, νύχτες. Είναι καλός. Ο Στράτος, λέω. Παίζει καλά. Μην ανησυχείς», χαμογέλασε η μικρή προσέχο-

ντας το ανήσυχο ύφος της μαμάς της, «θα πάμε παρέα να τον ακούσουμε ένα βράδυ, μια χαρά!»

«Μα – στην πλατεία Βάθης; Νύχτα;»

«Μαμά, νύχτα παίζουνε τα γκρουπάκια στα μπαρ!» γέλασε η Κωνσταντίνα.

Πάνω σ' αυτό, η Κωνσταντίνα αποσύρθηκε στο μπάνιο, η Δώρα έφαγε ένα μπαγιάτικο μπισκότο, χτύπησε το τηλέφωνο κι άρχισε η συζήτηση, δηλαδή ο καβγάς με τη Βίκυ. Πώς άρχισε; Δε θυμόταν. Όχι με τα νέα του Μίνωα, η Δώρα δεν της ανέφερε τίποτα γιατί δεν είχε προλάβει να τα επεξεργαστεί ακόμα. Ούτε με τους άστεγους: οι πληροφορίες της, αν μπορεί να το πει κανείς αυτό, οι πληροφορίες της ήταν θολές. Δεν είχε τίποτε συγκεκριμένο, ούτε καν αφηρημένο, να σκεφτεί πάνω στο θέμα «δύο άστεγοι που μου φάνηκε ξαφνικά σαν να σκεπάζονται από ένα σκοτεινό πράγμα που όμως δεν υπήρχε, που ίσως να ήταν η διάθεσή μου».

Τους είχε δει κι άλλες φορές τους δύο άντρες. Φορούσαν πάντα τα ίδια ρούχα, τα ίδια σκουφιά, δεν υπήρχε περίπτωση να τους μεπιδέψει με άλλους άστεγους. Και ήταν σταθεροί στις γωνίες, στα παγκάκια, στην περιοχή τους. Ίσως να άλλαζαν περιοχή το καλοκαίρι, πάντως η Δώρα τούς έβλεπε εκεί, στην οδό Μαυρομματαίων, από τον Οκτώβριο. Τα Χριστούγεννα θα πρέπει να μαζεύτηκαν σε κάποιον ξενώνα. Έψαξε το μυαλό της για τις γιορτές, αν ήταν εκεί οι δυο τους όπως συνήθως, έξω από το σπίτι του Μίνωα, αλλά δεν τους είδε. Το σκέφτηκε με ανακούφιση – ευτυχώς, κάπου πέρασαν τις γιορτές οι δύο άστεγοι, σε κλειστό χώρο. Ίσως με ένα μικρό, χαρμόσυνο χριστουγεννιάτικο δεντράκι σε μια άκρη, με καλό φαγητό. Με ζέστη.

Είπε κάτι στη φίλη της για το πιο πρόσφατο νέο, το γιο της, το Στράτο, που θα έπαιζε με ένα συγκρότημα στην πλατεία Βάθης, από κει πήρε φωτιά η Βίκυ. Το είχε πει παραπονιάρικα; Στραβωμένη; Με κάποιο ενοχλητικό τόνο φωνής; Η Δώρα δε θυμόταν. Ήταν μια φορ-

τισμένη μέρα, ορίστε που έλεγε πράγματα χωρίς να τα φιλτράρει. Της ξέφευγαν λόγια. Έχανε εικόνες.

Ο Μίνωας πάει για εγχείρηση, ο Στράτος θα περνάει τις νύχτες σε μπαρ στην πλατεία Βάθης. Κάτι είδα στη Μαυρομματαίων, κάτι άσχημο, που δεν είμαι σίγουρη τι είναι και θα προτιμούσα να μην το είχα δει – φαντάστηκα, διαισθάνθηκα, κάτι κακό. Η Βίκυ, η Βίκυ είναι έξαλλη μαζί μου. Στα προηγούμενα χαστούκια της μοίρας, είμαι αθώο θύμα και δεν έχω καμία ευθύνη, σκέφτηκε. Αλλά για το τελευταίο, αυτό που έγινε με τη Βίκυ, σίγουρα φταίω σε κάτι...

Συνέχισε να στέκεται ακίνητη, με τα χέρια κρεμασμένα στα πλάγια, δαγκώνοντας τα χείλη και κοιτάζοντας γύρω της το ακατάστατο δωμάτιο λες και δεν το είχε ξαναδεί. Το σπίτι, το καταφύγιο. Στέγη, τροφή και προστασία. Όσο μακριά κι αν φύγουν τα παιδιά, η μαμά θα είναι πάντα εδώ να τα περιμένει, άρα, αυτό είναι το σπίτι τους...

Ένα βάζο με αποξηραμένα λουλούδια την ενόχλησε στο τραπέζι του καφέ. Καιρό τώρα την ενοχλούσε, αλλά ήρθε η ώρα του, το βούτηξε αποφασιστικά, πήγε στην κουζίνα, έβγαλε μια σκουπιδосακούλα από το ντουλάπι και φούνταρε τα ξερά λουλούδια μέσα. Της μύρισαν ελαφρά σαν στεγνή νησιώτικη γη, τσουένι, καλοκαιρινή ανάμνηση – η κόρη της είχε μαζέψει τα λουλούδια στην Κύθνο πριν μερικά χρόνια. Καλοκαίρι. Τα είχε βάλει στο βάζο και ήταν όμορφα τότε, μοβ-γαλάζια νησιώτικα λουλουδάκια περασμένου καλοκαιριού. Μερικά φύλλα της έπεσαν απέξω, έσκυψε και τα μάζεψε με προσοχή. Άνοιξε την μπαλκονόπορτα της κουζίνας και στήριξε τη σκουπιδосακούλα στο κάγκελο, στο μικρό μπαλκόνι που κρεμόταν πάνω από το φωταγωγό. Η παγωνιά την άρπαξε από τα μούτρα, της έκοψε πάλι την ανάσα. Έκλεισε βιαστικά την πόρτα και την κλείδωσε για σιγουριά, να αφήσει το χειμώνα απέξω.

Ωραία. Πάει κι αυτό.

Και τώρα;

ΜΑΝΙΝΑ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ

ΑΚΟΥΣΕ ΜΕ

Η Δώρα, με τη μυστήρια ικανότητα να «βλέπει» μέσα στα κεφάλια των ανθρώπων, δεν θέλει καθόλου να ασχοληθεί με τις δολοφονίες των άστεγων της Αθήνας – αλλά μπλέκει χωρίς να το καταλάβει, ενώ ξεναγεί στην πόλη μια παρέα γυναικών από τη Σουηδία. Η μία από τις γυναίκες δεν είναι απλή τουρίστρια, κουβαλάει ένα παλιό, αβάσταχτο έγκλημα και η Δώρα δεν μπορεί να το αγνοήσει, καθώς φαίνεται να είναι το πρώτο στη σειρά... Βουτάει με τα μούτρα σε μια «εποχή δολοφόνων» όπου όλοι της φαίνονται ύποπτοι, και κυρίως ο Άρης, ο νεαρός φίλος της κόρης της. Στην πορεία θα μαλώσει, θα χάσει τον Έρωτα, θα ερωτευτεί... Και οι δολοφονίες των αστέγων πολλαπλασιάζονται, ενώ η Δώρα προσπαθεί να βγάλει άκρη με αυτά που συμβαίνουν αλλά και με όσα της λένε οι άνθρωποι γύρω της. Όλοι της λένε ψέματα και όλοι της ζητάνε να ακούσει προσεκτικά, να «ακούσει» την αλήθεια πίσω από το ψέμα...

Μια σύγχρονη, γρήγορη αστυνομική ιστορία, που τρέχει μαζί με την Αθήνα, μαζί με την ομορφιά και την ασχήμια της, με τα ανθρώπινα τοπία της και τα προβλήματά της. Μια ηρωίδα που ανασαίνει, ερωτεύεται, βλέπει και ακούει δίπλα μας... Μια συγγραφέας που γράφει στον καιρό της, για τον καιρό της...

ISBN 978-960-569-868-3

9 789605 169868 3

Κωδ. μηχ/σης 25.122

www.epbooks.gr